

DECYZJA NR R1

z dnia 20 czerwca 2013 r.

dotycząca wykładni art. 85 rozporządzenia (WE) nr 987/2009

(Tekst mający znaczenie dla EOG oraz dla Umowy między WE a Szwajcarią)

(2013/C 279/06)

KOMISJA ADMINISTRACYJNA DS. KOORDYNACJI SYSTEMÓW ZABEZPIECZENIA SPOŁECZNEGO,

uwzględniając art. 72 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 883/2004⁽¹⁾, zgodnie z którym Komisja Administracyjna odpowiada za rozpatrywanie wszelkich spraw administracyjnych lub pytań dotyczących wykładni, wynikających z przepisów rozporządzenia (WE) nr 883/2004 i rozporządzenia (WE) nr 987/2009⁽²⁾,

uwzględniając art. 84 ust. 2 i 4 rozporządzenia (WE) nr 883/2004,

uwzględniając art. 80 ust. 1 i art. 85 ust. 1 i 2 rozporządzenia (WE) nr 987/2009,

działając zgodnie z warunkami określonymi w art. 71 ust. 2 akapit pierwszy rozporządzenia (WE) nr 883/2004,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Tytuł IV rozdział III rozporządzenia (WE) nr 987/2009 dotyczący odzyskiwania świadczeń i składek był pierwotnie oparty na unijnych przepisach dotyczących odzyskiwania środków mających zastosowanie w dziedzinie podatków, a mianowicie na dyrektywie 76/308/EWG⁽³⁾, zastąpionej następnie dyrektywą 2008/55/WE⁽⁴⁾.
- (2) Podczas dyskusji w ramach Komisji Administracyjnej powstała wątpliwość co do tego, czy koszty związane z odzyskiwaniem wierzytelności przez stronę współpracującą, których nie można odzyskać od osoby zainteresowanej, powinny być zwracane przez stronę wnioskującą.
- (3) Zgodnie z art. 84 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 883/2004 decyzje wykonawcze organów sądowych i administracyjnych dotyczące pobierania składek, odsetek i wszelkich innych opłat lub odzyskiwania świadczeń udzielonych, ale nie należnych na podstawie ustawodawstwa jednego państwa członkowskiego, są uznawane i wykonywane na żądanie instytucji właściwej w innym państwie członkowskim w granicach i zgodnie z procedurami określonymi przez ustawodawstwo i wszelkimi innymi procedurami, mającymi zastosowanie do podobnych decyzji tego ostatniego państwa członkowskiego.
- (4) W następstwie niedawno przyjętej dyrektywy 2010/24/UE⁽⁵⁾ (w sprawie wzajemnej pomocy przy

odzyskiwaniu wierzytelności dotyczących podatków, ceł i innych obciążeń), która zastępuje poprzednią dyrektywę 2008/55/WE w tej sprawie, podejście w obszarze podatków dotyczące odzyskiwania kosztów strony współpracującej, których nie można odzyskać od osoby zainteresowanej, zostało ponownie zbadane i wyjaśnione.

- (5) Zgodnie z art. 85 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 987/2009 strona współpracująca odzyskuje od zainteresowanej osoby fizycznej lub prawnej, a następnie zatrzymuje wszelkie koszty, jakie ponosi w związku z odzyskiwaniem wierzytelności, zgodnie z przepisami ustawowymi i wykonawczymi państwa członkowskiego strony współpracującej mającymi zastosowanie do podobnych wierzytelności.
- (6) Zgodnie z art. 85 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 987/2009 wzajemna pomoc jest co do zasady wolna od opłat, co potwierdza ogólną zasadę określoną w art. 76 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 883/2004. Konieczne jest zatem określenie zakresu wzajemnej pomocy na potrzeby transgranicznego odzyskiwania wierzytelności.
- (7) Pożądane jest, w miarę możliwości, dostosowanie interpretacji tytułu IV rozdział III rozporządzenia (WE) nr 987/2009 do reguł i zasad dotyczących wzajemnej pomocy przy odzyskiwaniu wierzytelności dotyczących podatków i ceł,

STANOWI, CO NASTĘPUJE:

1. Wzajemna pomoc jest co do zasady wolna od opłat. Oznacza to, że instytucje państw członkowskich świadczą sobie wzajemną pomoc administracyjną bezpłatnie. Dotyczy to wyłącznie kosztów działań podjętych przez stronę współpracującą we własnym zakresie.
2. Koszty poniesione w związku z odzyskiwaniem wierzytelności pobierane są zgodnie z przepisami ustawowymi i wykonawczymi strony współpracującej i co do zasady są zwracane przez dłużnika wraz z kwotą wierzytelności.
3. Koszty związane z odzyskiwaniem wierzytelności rozliczane są w pierwszej kolejności i dopiero po ich rozliczeniu zaspokajają się roszczenia strony wnioskującej (zasada pierwszeństwa kosztów).
4. W przypadkach, gdy strona współpracująca nie może odzyskać kosztów związanych z odzyskiwaniem wierzytelności bezpośrednio od dłużnika z uwagi na przepisy obowiązujące w kraju strony współpracującej lub dlatego, że kwota odzyskana od dłużnika nie pozwala na zaspokojenie całego roszczenia

⁽¹⁾ Dz.U. L 166 z 30.4.2004, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 284 z 30.10.2009, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 73 z 19.3.1976, s. 18.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 150 z 10.6.2008, s. 28.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 84 z 31.3.2010, s. 1.

wraz z kosztami związanymi z odzyskiwaniem wierzytelności, koszty te można odjąć od odzyskanej kwoty i strona współpracująca przekazuje stronie wnioskującej tylko saldo. Strona współpracująca przedstawia stronie wnioskującej dowody poniesienia kosztów w trakcie procedury odzyskiwania wierzytelności.

5. W przypadkach, gdy w wyniku podjętych działań nie udaje się odzyskać kwot pokrywających co najmniej koszty związane z odzyskiwaniem należności lub odzyskiwanie wierzytelności było całkowicie nieskuteczne, a strona współpracująca poniosła koszty związane z odzyskiwaniem wierzytelności inne niż te, o których mowa w ust. 1, strona wnioskująca dokonuje zwrotu tych kosztów, chyba że strony porozumieją się co do zwrotu kosztów w danym szczególnym przypadku lub zawrą porozumienie o zrzeczeniu się zwrotu takich kosztów.

6. Gdy jest oczywiste, że odzyskiwanie należności sprawia szczególne trudności lub wiąże się z bardzo wysokimi kosztami, które najprawdopodobniej nie zostaną odzyskane od dłużnika, strona wnioskująca i strona współpracująca mogą się porozumieć, w miarę możliwości z góry, co do zwrotu kosztów w takim szczególnym przypadku.

7. Niniejsza decyzja jest publikowana w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*. Niniejszą decyzję stosuje się od dnia jej publikacji.

Przewodnicząca Komisji Administracyjnej
Anne McMANUS